Qui paga diu la veritat?

La vaga segons la DGLC, i d'altres fonts fiables, es defineix com: 'Aturada col·lectiva de la feina per part dels assalariats per tal d'obtenir alguna reivindicació, relativa generalment a millores de sou o condicions de treball (sic)'. Els caçadors ni són assalariats, ni són contractats (oi?) per una empresa. Llavors, no es poden posar en vaga, curt i ras. Potser poden fer vaga de fam o lligar-se a un arbre i cridar ben fort que salvem l'ecologia amb la seva activitat funesta, però vaga és incompatible amb allò que fan.

Per on començar sense preàmbuls? Doncs, per la realitat més absoluta. No es posa en vaga qui es troba en una associació o federació -eufemisme d'hobbie, en aquest cas-. I remarco que ni és una feina, ni una contractació, ni un ofici, ni un servei, ni una empresa. La caça és un entreteniment, un esport -altre eufemisme d'activitat física saludable-, una diversió, un passatemps. Vagi per endavant que no tinc res contra les persones a àmbit individual, sinó per les seves accions que traspuen violència, mort i supèrbia com a espècie. Tothom es pot reformar i veure que les activitats anacròniques es poden actualitzar.

Ja passat el bol, ens podem posar científics, ja que també va de dades i pseudoveritats encobertes de xifres sense rigor ni fons, en un article d'aquest mitjà lloable. Jo no em puc posar a defensar l'ecologia, ja que no tinc el coneixement dels ecòlegs, ambientòlegs i d'altres ens competents, però una persona que tampoc ho és, com pot arribar a tenir la capacitat de protegir -quart eufemisme- el medi? Com hem d'entendre això? Com se li dona quota mediàtica en un diari pel fet de practicar una activitat determinada? Qualsevol persona que faci aquesta lectura pot arribar a pensar que per sortir a passejar per Collserola i córrer o fer bicicleta ja tens aptituds per conservar l'entorn? Potser hem de prendre cura, preservar, fer servir el sentit comú i pertorbar el mínim l'activitat natural, però mai teoritzar pel fet d'anar cada dissabte a gastar la sola i fer salut.

Ho intento per la banda econòmica. Tenir una activitat d'oci titllada de necessitat ecològica no és raó de pes per demanar diners. A mi mai se'm pot ocórrer anar a passejar i demanar al Parc o a les administracions que em donin subvencions per sabates o per roba adequada per a l'activitat. Part dels impostos són per al manteniment del medi -cinquè eufemisme de pertorbar- i la neteja de la nostra presència, fins i tot paguem per recollir el plom, plàstic i d'altres perles que deixa l'activitat dels caçadors. I no parlem de tallar camins públics, efecte de 'nínxol buit' o expulsió de les espècies.

Evolució com humans és millorar les condicions de tot el que ens envolta. Demostrar que les accions contraceptives funcionen és simptomàtic que volem canviar cap al segle XXI, però també hem de continuar provant com millorar. Potser no s'ha optimitzat la població amb aquesta acció -no tinc les dades oficials, cosa que sembla que els caçadors sí-, però no hem provat totes les altres que són més fàcils. Realment hem provat de no donar menjar, de millorar les intrusions i accés a l'aliment? Hem provat d'indexar i comprovar que els exemplars no provenen de granges cinegètiques? O d'altres Parcs on hem d'anar a posar les forces? No perquè deixi de funcionar una baula, es trenca la continuïtat. Això no és una cadena d'un sol fil, és una xarxa. La caça sí que penja d'una sola variable -l'econòmica- i un cop trencada, no tornarà a fer-se valdre.

I no m'he descomptat, el primer eufemisme és dir-li vaga com a subterfugi dels caçadors de ser contractats per una empresa per poder continuar matant, que ara mateix no tenen aquesta condició. Si ha de passar, no amb els meus diners, si us plau.

ALEJANDRO CUESTA és membre de la Plataforma Animalista de Sant Cugat (PAS)

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/149731.html

Copyright 2024 Cugat.cat